

31997L0036

L 202/60

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

30.7.1997

DYREKTYWA 97/36/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 30 czerwca 1997 r.****zmieniająca dyrektywę Rady 89/552/EWG, w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 57 ust. 2 i art. 66,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 189b Traktatu ⁽³⁾, w świetle wspólnego tekstu zatwierdzonego przez komitet pojednawczy dnia 16 kwietnia 1997 r.,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 89/552/EWG ⁽⁴⁾ ustanawia ramy prawne telewizyjnej działalności transmisyjnej na rynku wewnętrznym.
- (2) Artykuł 26 dyrektywy 89/522/EWG przewiduje, że Komisja, nie później niż do końca piątego roku od dnia przyjęcia dyrektywy, przedłoży Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie w sprawie stosowania dyrektywy i w razie potrzeby przygotowuje dalsze wnioski, mające na celu jej przystosowanie do rozwoju w dziedzinie telewizyjnej działalności transmisyjnej.
- (3) Stosowanie dyrektywy 89/552/EWG oraz sprawozdanie w sprawie jej stosowania, ukazały konieczność wyjaśnienia niektórych definicji lub obowiązków Państw Członkowskich na mocy niniejszej dyrektywy.
- (4) Komisja w swoim Komunikacie z dnia 19 lipca 1994 r. zatytułowanym „Droga Europy do społeczeństwa

informacyjnego: plan działań”, podkreśliła znaczenie ram regulacyjnych stosowanych do treści usług audiowizualnych, które przyczyniają się do zapewnienia swobodnego przepływu tych usług we Wspólnocie i odpowiadają możliwościom wzrostu w tym sektorze, oferowanym przez nowe technologie, z równoczesnym uwzględnieniem szczególnego charakteru, w szczególności kulturalnego i socjologicznego wpływu, programów audiowizualnych, bez względu na sposób ich emisji.

- (5) Rada na posiedzeniu dnia 28 września 1994 r. przyjęła przychylnie ten plan działań i podkreśliła konieczność poprawy konkurencyjności europejskiego przemysłu audiowizualnego.
- (6) Komisja przedstawiła Zieloną Księgę w sprawie ochrony małoletnich i godności ludzkiej w usługach audiowizualnych i informacyjnych, a także zobowiązała się do przedstawienia Zielonej Księgi skupiającej się na rozwoju aspektów kulturalnych tych nowych usług.
- (7) Wszelkie ramy legislacyjne dotyczące nowych usług audiowizualnych muszą być zgodne z zasadniczym celem niniejszej dyrektywy, którym jest stworzenie prawnych ram dla swobodnego przepływu usług.
- (8) Istotne jest, aby Państwa Członkowskie podjęły działania w odniesieniu do usług porównywalnych z telewizyjną działalnością transmisyjną, w celu zapobiegania wszelkim naruszeniom podstawowych zasad, które muszą obejmować informacje, a także powstawaniu znacznych dysproporcji w odniesieniu do swobodnego przepływu i konkurencji.
- (9) Szefowie państw i rządów, zebrani w Radzie Europejskiej w Essen 9 i 10 grudnia 1994 r. wezwali Komisję do przedstawienia wniosków o zmianę dyrektywy 89/552/EWG przed ich następnym posiedzeniem.
- (10) Stosowanie dyrektywy 89/552/EWG ukazało konieczność wyjaśnienia pojęcia jurysdykcji stosowanej szczególnie do sektora audiowizualnego; mając na uwadze orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich głównym kryterium określającym kompetencję konkretnego Państwa Członkowskiego należy uczynić kryterium miejsca prowadzenia działalności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 185 z 19.7.1995, str. 4, oraz Dz.U. C 221 z 30.7.1996, str. 10.

⁽²⁾ Dz.U. C 301 z 13.11.1995, str. 35.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 14 lutego 1996 r. (Dz.U. C 65 z 4.3.1996, str. 113), wspólne stanowisko Rady z dnia 18 lipca 1996 r. (Dz.U. C 264 z 11.9.1996, str. 52) i decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 listopada 1996 r. (Dz.U. C 362 z 1.12.1996, str. 56). Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 czerwca 1997 r. i decyzja Rady z dnia 19 czerwca 1997 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 298 z 17.10.1989, str. 23. Dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

- (11) Pojęcie miejsca prowadzenia działalności, zgodnie z kryteriami ustanowionymi przez Trybunał Sprawiedliwości w orzeczeniu z dnia 25 lipca 1991 r. w sprawie „Factortame”⁽¹⁾, obejmuje rzeczywiste prowadzenie działalności gospodarczej przez stałe przedsiębiorstwo przez czas nieokreślony.
- (12) Miejsce prowadzenia działalności organizacji zajmującej się telewizyjną działalnością transmisyjną może być określona przez szereg kryteriów praktycznych, takich jak miejsce faktycznej siedziby podmiotu świadczącego usługi, miejsce, w którym podejmowane są zwykle decyzje w sprawie polityki programowej, miejsce, w którym transmitowane do widzów program jest ostatecznie układany i przetwarzany oraz miejsce, w którym znajduje się znaczna część siły roboczej potrzebnej do prowadzenia telewizyjnej działalności transmisyjnej.
- (13) Ustalenie zbioru kryteriów praktycznych jest przeznaczone do określania przez wyczerpującą procedurę, że Państwo Członkowskie, i tylko ono, jest kompetentne w odniesieniu do nadawcy w związku ze świadczeniem usług, których dotyczy niniejsza dyrektywa; niemniej jednak, biorąc pod uwagę orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości i w celu uniknięcia przypadków, w których występuje brak jurysdykcji, stosowne jest odwołanie się do kryterium miejsca prowadzenia działalności, w rozumieniu art. 52 i następnych Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, jako kryterium ostatecznego, określającego kompetencję Państwa Członkowskiego.
- (14) Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości⁽²⁾ Państwo Członkowskie zachowuje prawo do podjęcia środków przeciwko organizacji zajmującej się telewizyjną działalnością transmisyjną, która prowadzi działalność w innym Państwie Członkowskim i która to działalność jest całkowicie lub w większości skierowana na terytorium pierwszego Państwa Członkowskiego, jeżeli wybór miejsca prowadzenia działalności miał na celu uchylene się od podlegania ustawodawstwu, które byłoby stosowane do organizacji, jeśli prowadziła ona działalność na terytorium pierwszego Państwa Członkowskiego.
- (15) Artykuł F ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej przewiduje, że Unia szanuje prawa podstawowe, zagwarantowane w Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, jako zasady ogólne prawa wspólnotowego; każdy środek mający na celu ograniczenie odbioru i/lub zawieszenie retransmisji telewizyjnych, podjęty na mocy art. 2a dyrektywy 89/552/EWG, zmienionej niniejszą dyrektywą, musi być zgodny z takimi zasadami.
- (16) Niezbędne jest zapewnienie efektywnego stosowania przepisów dyrektywy 89/552/EWG, zmienionej niniejszą dyrektywą, w całej Wspólnocie w celu zachowania wolnej i uczciwej konkurencji między przedsiębiorstwami tej samej branży.
- (17) Osoby trzecie bezpośrednio zainteresowane, włącznie z obywatelami innych Państw Członkowskich, muszą mieć możliwość dochodzenia swoich praw, zgodnie z prawem krajowym, przed właściwymi organami sądowymi lub innymi organami, Państwa Członkowskiego któremu podlegają organizacje zajmujące się telewizyjną działalnością transmisyjną, które mogą nie przestrzegać przepisów krajowych przyjętych w wyniku stosowania dyrektywy 89/552/EWG, zmienionej niniejszą dyrektywą.
- (18) Istotne jest, aby Państwa Członkowskie miały możliwość podjęcia środków mających na celu ochronę prawa do informacji i zapewnienie szerokiego dostępu widowni do telewizyjnej relacji wydarzeń krajowych lub zagranicznych, o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, takich jak igrzyska olimpijskie, puchar świata i mistrzostwa Europy w piłce nożnej; w tym celu Państwa Członkowskie zachowują prawo do podejmowania środków zgodnych z prawem wspólnotowym, mających na celu regulację wykonywania wyłącznych praw do transmisji takich wydarzeń przez znajdujących się w ich kompetencjach nadawców telewizyjnych.
- (19) Niezbędne jest dokonanie uzgodnień we wspólnotowych ramach, w celu uniknięcia potencjalnej niepewności prawnej i zakłóceniom rynkowym oraz pogodzenia swobodnego obrotu usługami telewizyjnymi z koniecznością uniemożliwienia obchodzenia krajowych przepisów chroniących uzasadniony interes ogólny.
- (20) Właściwe jest w szczególności ustanowienie w niniejszej dyrektywie przepisów dotyczących wykonywania przez nadawców telewizyjnych wyłącznych praw, które mogą nabyć, do transmisji wydarzeń uznanych za mające doniosłe znaczenie dla społeczeństwa w Państwie Członkowskim innym niż to, które posiada kompetencje w odniesieniu do nadawców telewizyjnych; w celu uniknięcia spekulacyjnego nabywania praw, zmierzającego do obejścia środków krajowych, niezbędne jest stosowanie tych przepisów do umów zawartych po opublikowaniu niniejszej dyrektywy i w odniesieniu do wydarzeń, które odbywają się po dacie jej wykonania; w przypadku odnawiania po opublikowaniu niniejszej dyrektywy umów wcześniejszych, umowy te są uważane za umowy nowe.

(1) Sprawa C-221/89: *The Queen v. Secretary of State for Transport*, ex parte: *Factortame Ltd i inni*. Zb. Orz. 1991, str. I- 3905, ust. 20.

(2) Patrz: w szczególności orzeczenia w sprawie 33/74: *Van Binsbergen v. Bestuur van de Bedrijfsvereniging*, Zb. Orz. 1974, str. I- 1299 i w sprawie 23/93, *TV 10 v. Commissariaat voor de Media*, Zbiór 1994, str. I- 1495.

- (21) Wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa powinny, do celów niniejszej dyrektywy, spełniać określone kryteria, to znaczy, że powinny to być nadzwyczajne wydarzenia budzące zainteresowanie ogółu widowni w Unii Europejskiej lub w danym Państwie Członkowskim, czy też w znacznej części danego Państwa Członkowskiego, i zorganizowane z wyprzedzeniem przez organizatora, który jest zgodnie z prawem upoważniony do sprzedaży praw dotyczących tego wydarzenia.
- (22) Do celów niniejszej dyrektywy „telewizja ogólnie dostępna” oznacza transmisję na każdym kanale, publicznym lub komercyjnym, programów dostępnych dla widowni bez opłat, innych niż wynikające ze sposobów finansowania transmitowania, które są szeroko rozpowszechnione w każdym Państwie Członkowskim (jak opłata licencyjna i/lub abonament podstawowy w sieci kablowej).
- (23) Państwa Członkowskie mają możliwość podejmowania środków, które uznają za stosowne, w odniesieniu do transmisji pochodzących z państw trzecich i niespełniających warunków ustanowionych w art. 2 dyrektywy 89/552/EWG, zmienionej niniejszą dyrektywą, pod warunkiem, że są zgodne z prawem wspólnotowym i międzynarodowymi zobowiązaniami Wspólnoty.
- (24) W celu usunięcia przeszkód wynikających z różnic między ustawodawstwami krajowymi dotyczącymi wspierania utworów europejskich, dyrektywa 89/552/EWG, zmieniona niniejszą dyrektywą, zawiera przepisy mające na celu harmonizację tych ustawodawstw; przepisy te, mające na celu liberalizację handlu, muszą zawierać klauzule harmonizujące warunki konkurencji.
- (25) Ponadto art. 128 ust. 4 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską zobowiązuje Wspólnotę do uwzględniania aspektów kulturalnych w swoich działaniach na podstawie innych postanowień Traktatu.
- (26) Zielona Księga w sprawie „Opcji strategicznych na rzecz wzmocnienia branży programów europejskich w kontekście polityki audiowizualnej Unii Europejskiej”, przyjęta przez Komisję dnia 7 kwietnia 1994 r. przedstawiła między innymi środki do wspierania utworów europejskich w celu dalszego rozwoju sektora; program Media II, który zmierza do wspierania szkolenia, rozwoju i dystrybucji w sektorze audiowizualnym został również stworzony, aby umożliwić rozwój produkcji utworów europejskich; Komisja zaproponowała, aby produkcja utworów europejskich była także wspierana przez mechanizm wspólnotowy, taki jak fundusz gwarancyjny.
- (27) Organizacje zajmujące się transmisją, twórcy programów, producenci, autorzy i inni eksperci powinni być zachęceni do rozwijania bardziej szczegółowych pomysłów i strategii, mających na celu wyświetlanie audiowizualnych europejskich filmów fabularnych, skierowanych do publiczności międzynarodowej.
- (28) W uzupełnieniu powyższych rozważań niezbędne jest stworzenie warunków do poprawy konkurencyjności branży programów; Komunikaty w sprawie stosowania art. 4 i 5 dyrektywy 89/552/EWG, przyjęte przez Komisję dnia 3 marca 1994 r. i dnia 15 lipca 1996 r., na podstawie art. 4 ust. 3 tej dyrektywy, zawierają wniosek, że środki do wspierania utworów europejskich mogą przyczynić się do tej poprawy, ale powinny one uwzględniać rozwój w dziedzinie telewizyjnej działalności transmisyjnej.
- (29) Kanały transmitujące wyłącznie w języku innym niż języki Państw Członkowskich nie powinny być objęte przepisami art. 4 i 5; jednakże w przypadku, gdy ten język lub języki stanowią część istotną, ale nie wyłączną czasu transmisyjnego tego kanału, przepisy art. 4 i 5 nie powinny mieć zastosowania do tej części czasu transmisji.
- (30) Udziały utworów europejskich muszą być osiągnięte z uwzględnieniem rzeczywistości gospodarczej; zatem niezbędny jest progresywny system do osiągnięcia tego celu.
- (31) W celu wspierania produkcji utworów europejskich istotne jest, aby Wspólnota, biorąc pod uwagę zdolność audiowizualną każdego Państwa Członkowskiego i konieczność ochrony mniej używanych języków Unii Europejskiej, wspierała niezależnych producentów; Państwa Członkowskie, definiując pojęcie „niezależny producent”, powinny należycie uwzględnić kryteria takie jak własność spółki produkcyjnej, liczbę programów dostarczonych temu samemu nadawcy telewizyjnemu i własności praw pochodnych.
- (32) Zagadnienie szczególnych skal czasowych dla każdego typu telewizji pokazującej dzieła kinematograficzne jest przede wszystkim kwestią do ustalenia w ramach porozumień między zainteresowanymi stronami lub specjalistami, których to dotyczy.
- (33) Reklama produktów leczniczych stosowanych u ludzi jest objęta przepisami dyrektywy 92/28/EWG ⁽¹⁾.

(¹) Dz.U. L 113 z 30.4.1992, str. 13.

- (34) Dzienny czas emisji, przydzielony dla obwieszczeń zamieszczanych przez nadawcę telewizyjnego w związku z własnymi programami i dodatkowymi produktami bezpośrednio z nich uzyskiwanymi lub obwieszczeń służby publicznej czy też apeli charytatywnych nadawanych nieodpłatnie, nie powinien być wliczany do maksymalnej długości dziennego lub godzinowego czasu emisji, który może być przydzielony na reklamę i telezakupy.
- (35) W celu uniknięcia zakłóceń konkurencji niniejsze odstępstwo jest ograniczone do obwieszczeń dotyczących produktów spełniających podwójny warunek, czyli produktów dodatkowych i jednocześnie bezpośrednio uzyskiwanych z programów, których to dotyczy; pojęcie „dodatkowy” odnosi się do produktów przeznaczonych szczególnie do umożliwienia oglądającym widzom korzystanie w pełni z tych programów lub brania w nich udziału.
- (36) W następstwie rozwoju telezakupów, gospodarczo istotnej działalności dla podmiotów gospodarczych jako całość i rzeczywisty rynek zbytu towarów i usług we Wspólnocie, istotna jest zmiana zasad dotyczących czasu transmisyjnego i zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumentów poprzez wprowadzenie odpowiednich norm regulujących formę i treści tych transmisji.
- (37) Istotne jest, aby właściwe organy krajowe w monitorowaniu wykonywania odpowiednich przepisów potrafiły odróżnić, w odniesieniu do kanałów, które nie są przeznaczone wyłącznie na telezakupy, z jednej strony czas transmisji przeznaczony na telezakupy, reklamy i inne formy reklamowania, od czasu transmisyjnego przeznaczonego na okna eksploatacyjne dla telezakupów z drugiej strony; jest zatem konieczne i wystarczające, aby każde okno eksploatacyjne było wyraźnie oddzielone, co najmniej na początku i na końcu, środkami optycznymi i akustycznymi.
- (38) Dyrektywę 89/552/EWG, zmienioną niniejszą dyrektywą, stosuje się do kanałów przeznaczonych wyłącznie na telezakupy lub na autopromocję, bez elementów zwykłych programów, takich jak informacje, transmisje sportowe, filmy, programy dokumentalne i teatralne, jedynie do celów tych dyrektyw i bez uszczerbku dla włączenia tych kanałów w zakres innych instrumentów Wspólnoty.
- (39) Niezbędne jest wyjaśnienie, że działania autopromocyjne stanowią szczególną formę reklamy, w których nadawca telewizyjny promuje własne produkty, usługi, programy lub kanały; w szczególności zwiastuny zawierające urywki programów powinny być traktowane jak programy; autopromocja jest zjawiskiem nowym i dość mało znanym oraz przepisy jej dotyczące mogą w szczególności podlegać przeglądowi w przyszłych ocenach niniejszej dyrektywy.
- (40) Niezbędne jest wyjaśnienie zasad ochrony rozwoju fizycznego, umysłowego i moralnego małoletnich; ustanowienie jasnego rozróżnienia między programami, które podlegają całkowitemu zakazowi i tymi, które mogą być dopuszczone z zastrzeżeniem zastosowania odpowiednich środków technicznych, powinno odpowiedzieć na obawy dotyczące interesu publicznego wyrażane przez Państwa Członkowskie i Wspólnotę.
- (41) Żaden z przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących ochrony małoletnich i porządku publicznego nie wymaga, aby dane środki musiały być konieczne wykonywane poprzez uprzednią kontrolę transmisji telewizyjnych.
- (42) Wyjaśnienia prowadzone przez Komisję, w porozumieniu z właściwymi organami Państw Członkowskich w odniesieniu do możliwych korzyści i niedogodności wynikających z dalszych środków mających na celu ułatwienie sprawowanej przez rodziców lub opiekunów kontroli nad programami, które mogą oglądać małoletni, dotyczą między innymi celowości:
- zobowiązania do wyposażenia nowych odbiorników telewizyjnych w urządzenie techniczne pozwalające rodzicom i opiekunom na niedopuszczanie niektórych programów,
 - ustalenia odpowiednich systemów klasyfikacji,
 - zachęcania do prowadzenia polityki telewizji rodzinnej i innych środków edukacyjnych i uświadamiających,
 - uwzględniania doświadczenia zdobytego w tej dziedzinie w Europie i w innych miejscach, jak również poglądów zainteresowanych stron, takich jak nadawcy telewizyjni, producenci, pedagodzy, specjaliści do spraw mediów i odpowiednie stowarzyszenia,
- w celu przedstawienia, jeśli to konieczne, przed terminem ustanowionym w art. 26, odpowiednich wniosków dotyczących środków legislacyjnych lub innych.
- (43) Właściwa jest zmiana dyrektywy 89/552/EWG w celu umożliwienia osobom fizycznym lub prawnym, których działalność obejmuje wytwarzanie lub sprzedaż produktów leczniczych i metod leczenia dostępnych wyłącznie na podstawie recepty, sponsorowania programów telewizyjnych, pod warunkiem, że sponsorowanie takie nie obchodzi zakazu telewizyjnej reklamy produktów leczniczych i metod leczenia dostępnych wyłącznie na podstawie recepty.

(44) Podejście w dyrektywie 89/552/EWG i w niniejszej dyrektywie zostało przyjęte w celu osiągnięcia istotnej harmonizacji, koniecznej i wystarczającej dla zapewnienia swobodnego przepływu transmisji telewizyjnych we Wspólnocie; uznaniu Państw Członkowskich pozostawia się stosowanie do nadawców telewizyjnych podlegających ich kompetencji bardziej szczegółowych lub surowszych reguł w dziedzinach koordynowanych przez niniejszą dyrektywę, włącznie z, między innymi, regułami dotyczącymi osiągnięcia celów polityki językowej i ochrony interesu publicznego w zakresie roli telewizji jako nośnika informacji, edukacji, kultury i rozrywki, konieczności zapewnienia pluralizmu w branży informacyjnej i mediach oraz ochrony konkurencji w celu zapobieżenia nadużyciu pozycji dominującej i/lub tworzenia lub wzmocnienia pozycji dominujących na skutek łączenia się, porozumień, nabywania lub podobnych inicjatyw; takie reguły muszą być zgodne z prawem wspólnotowym.

(45) Cel, jakim jest wspieranie produkcji audiowizualnej w Europie może być osiągnięty w Państwach Członkowskich w ramach organizacji zajmującej się telewizyjną działalnością transmisyjną ich usług transmisyjnych, między innymi poprzez określenie misji interesu publicznego niektórych organizacji zajmujących się telewizyjną działalnością transmisyjną, w tym obowiązku do znacznego pokrywania inwestycji w produkcję europejską.

(46) Artykuł B Traktatu o Unii Europejskiej stanowi, że Unia stawia sobie cel, między innymi, pełne zachowanie dorobku wspólnotowego

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 89/552/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1:

a) dodaje się nową lit. b) w brzmieniu:

„b) »nadawca telewizyjny« oznacza osobę fizyczną lub prawną, która ponosi odpowiedzialność redakcyjną za układ telewizyjnych programów w rozumieniu lit. a) i która transmituje je lub uzyskuje je transmitowane przez strony trzecie;”

b) dawna lit. b) otrzymuje oznaczenie lit. c) i otrzymuje brzmienie:

„c) »reklama telewizyjna«: każda forma obwieszczenia transmitowanego, odpłatnie lub za inne podobne świadczenie, lub transmisja do celów autopromocyjnych, przez przedsiębiorstwo prywatne lub publiczne, w powiązaniu z działalnością handlową, produkcyjną, rzemieślniczą lub zawodową w celu zwiększenia sprzedaży towarów lub świadczonych usług, włączając nieruchomości, prawa i zobowiązania.”

c) dawne lit. c) i d) otrzymują oznaczenia lit. d) i e);

d) dodaje się lit. f) w brzmieniu:

„f) »telezakupy« oznaczają transmisję do odbioru publicznego bezpośrednich ofert w celu odpłatnego dostarczania towarów lub świadczenia usług, włącznie z nieruchomościami, prawami i zobowiązaniami.”;

2) artykuł 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

1. Każde Państwo Członkowskie zapewnia, aby wszystkie transmisje telewizyjne nadawane przez nadawców telewizyjnych podlegających jego kompetencji, były zgodne z regułami systemu prawnego stosowanego do transmisji przeznaczonych dla widowni w tym Państwie Członkowskim.

2. Do celów niniejszej dyrektywy nadawcami telewizyjnymi podlegającymi kompetencji Państwa Członkowskiego są:

— nadawcy prowadzący działalność w tym Państwie Członkowskim zgodnie z ust. 3,

— nadawcy do których stosuje się ust. 4.

3. Do celów niniejszej dyrektywy nadawca telewizyjny jest uznany za prowadzącego działalność w Państwie Członkowskim w następujących przypadkach:

a) nadawca telewizyjny ma faktyczną siedzibę w Państwie Członkowskim i decyzje redakcyjne dotyczące układu programowego są podejmowane w tym Państwie Członkowskim;

b) jeżeli nadawca telewizyjny ma faktyczną siedzibę w jednym Państwie Członkowskim, ale decyzje redakcyjne dotyczące układu programów podejmowane są w innym Państwie Członkowskim, nadawcę uważa się za prowadzącego działalność w Państwie Członkowskim, w którym działała znaczna część siły roboczej zaangażowanej w prowadzenie telewizyjnej działalności

transmisyjnej; jeżeli znaczna część siły roboczej zaangażowanej w prowadzenie telewizyjnej działalności transmisyjnej działa w każdym z tych Państw Członkowskich, nadawcę telewizyjnego uważa się za prowadzącego działalność w tym Państwie Członkowskim, w którym znajduje się jego faktyczna siedziba; jeżeli w żadnym z tych Państw Członkowskich nie działa znaczna część siły roboczej zaangażowanej w prowadzenie telewizyjnej działalności transmisyjnej, nadawcę telewizyjnego uważa się za prowadzącego działalność w tym Państwie Członkowskim, w którym jako pierwszym rozpoczął transmitowanie zgodnie systemem prawa tego Państwa Członkowskiego, pod warunkiem, że utrzymuje on stałą i faktyczną więź z gospodarką tego Państwa Członkowskiego;

- c) jeżeli nadawca telewizyjny ma faktyczną siedzibę w Państwie Członkowskim, ale decyzje dotyczące układu programów są podejmowane w państwie trzecim lub na odwrót, uważa się, że prowadzi on działalność w danym Państwie Członkowskim, pod warunkiem, że znaczna część siły roboczej zaangażowanej w prowadzenie telewizyjnej działalności transmisyjnej działa w tym Państwie Członkowskim;

4. Nadawcy telewizyjni, do których nie stosuje się przepisów ust. 3 uważa się za podlegających kompetencji Państwa Członkowskiego w następujących przypadkach:

- a) jeśli korzystają z pasma częstotliwości przyznanego przez to Państwo Członkowskie;
- b) jeśli, nie korzystając z pasma częstotliwości przyznanego przez Państwo Członkowskie, korzystają z łącza satelitarne należące do tego Państwa Członkowskiego;
- c) jeśli, nie korzystając z pasma częstotliwości przyznanego przez Państwo Członkowskie ani z łącza satelitarne należące do Państwa Członkowskiego, korzystają z naziemno-satelitarnej stacji nadawczej znajdującej się w tym Państwie Członkowskim;

5. Jeżeli nie można określić, które Państwo Członkowskie jest kompetentne zgodnie z ust. 3 i 4, kompetentnym Państwem Członkowskim jest to, w którym nadawca telewizyjny prowadzi działalność w rozumieniu art. 52 i następnych Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

6. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do transmisji przeznaczonych wyłącznie do odbioru w państwach trzecich i nie odbieranych bezpośrednio lub pośrednio przez widzów w jednym lub więcej Państwach Członkowskich.”;

- 3) dodaje się art. 2a w brzmieniu:

„Artykuł 2a

1. Państwa Członkowskie zapewniają swobodę odbioru i nie stwarzają przeszkód dla rozpowszechniania na ich terytorium retransmisji z innych Państw Członkowskich z powodów należących do dziedzin z zakresu koordynacji niniejszej dyrektywy.

2. Państwa Członkowskie mogą czasowo odstąpić od ust. 1 przy spełnieniu następujących warunków:

- a) transmisja telewizyjna z innego Państwa Członkowskiego stanowi jawne, poważne i groźne naruszenie art. 22 ust. 1 lub ust. 2 i/lub art. 22a;
- b) nadawca telewizyjny w okresie poprzednich dwunastu miesięcy przynajmniej dwukrotnie naruszył przepis lub przepisy określone w lit. a);
- c) dane Państwo Członkowskie na piśmie zawiadomiło nadawcę i Komisję o domniemanych naruszeniach oraz o środkach zamierzonych w przypadku ponownego zaistnienia takich naruszeń;
- d) konsultacje między Państwem emitującym a Komisją nie doprowadziły w terminie 15 dni od określonego w lit. c) zawiadomienia do polubownego rozwiązania sporu i ponownie miało miejsce domniemane wykroczenie.

Komisja postanawia, w terminie dwóch miesięcy od zawiadomienia o środkach podjętych przez Państwo Członkowskie, o zgodności tych środków z prawem wspólnotowym. W przypadku decyzji negatywnej Państwo Członkowskie zostaje zobowiązane do pilnego odstąpienia od środków, których to dotyczy.

3. Ustęp 2 pozostaje bez uszczerbku dla stosowania jakiegokolwiek procedury, środków prawnych lub sankcji, względem danych naruszeń w Państwie Członkowskim, w którego kompetencji znajduje się dany nadawca telewizyjny.”

- 4) artykuł 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie mogą ustanowić względem nadawców telewizyjnych podlegających ich kompetencji surowsze lub bardziej szczegółowe uregulowania w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą

2. Państwa Członkowskie przy użyciu odpowiednich środków w ramach swoich ustawodawstw zapewniają przestrzeganie przepisów niniejszej dyrektywy przez nadawców telewizyjnych podlegających ich kompetencji.

3. Środki zawierają odpowiednie procedury pozwalające bezpośrednio zainteresowanym osobom trzecim, włącznie z obywatelami innych Państw Członkowskich, na występowanie do właściwych organów sądowych i innych w celu dochodzenia efektywnego ich wykonywania zgodnie z przepisami krajowymi.

Artykuł 3a

1. Każde Państwo Członkowskie może, zgodnie z prawem wspólnotowym, podjąć środki zapewniające, aby nadawcy telewizyjni podlegający jego kompetencji nie transmitowali na prawach wyłączności wydarzeń, uznawanych przez te Państwa Członkowskie za mające doniosłe znaczenie dla społeczeństwa, w sposób pozbawiający poważną część widowni w tym Państwie Członkowskim możliwości oglądania tych wydarzeń w bezpośrednim przekazie lub w retransmisji w ogólnie dostępnej telewizji. Z tego względu zainteresowane Państwo Członkowskie sporządza wykaz określonych wydarzeń, krajowych lub nie, które uznaje za mające doniosłe znaczenie dla społeczeństwa. Sporządza ten wykaz w jawny i przejrzysty sposób, w stosownym i właściwym czasie. Równocześnie zainteresowane Państwo Członkowskie określa również, czy wydarzenia te powinny być dostępne w całości czy częściowo, w bezpośrednim przekazie lub, tam gdzie to konieczne lub stosowne z obiektywnych względów interesu publicznego, w całości lub częściowo retransmitowane.

2. Państwa Członkowskie zawiadamiają bezzwłocznie Komisję o każdym środku podjętym, lub który ma być podjęty na mocy ust. 1. W terminie trzech miesięcy od zawiadomienia Komisja sprawdza, czy środki te są zgodne z prawem wspólnotowym i powiadamia inne Państwa Członkowskie. Komisja zasięga opinii komitetu ustanowionego na mocy art. 23a i niezwłocznie publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* podjęte środki oraz, co najmniej raz w roku, skonsolidowany wykaz środków podjętych przez Państwa Członkowskie.

3. Państwa Członkowskie zapewniają, poprzez odpowiednie środki w ramach swoich ustawodawstw, aby nadawcy telewizyjni podlegający ich jurysdykcji nie wykorzystywali praw wyłączności, nabytych przez nich po dacie opublikowania niniejszej dyrektywy, w sposób pozbawiający znaczną część widowni innego Państwa Członkowskiego możliwości oglądania wydarzeń, które to inne Państwo Członkowskie uznało zgodnie z poprzednimi ustępami, w całości lub częściowo w bezpośrednim przekazie lub, tam gdzie to konieczne lub stosowne z obiektywnych względów interesu publicznego, całościowej lub częściowej retransmisji, w telewizji ogólnie dostępnej, jak określiło to inne Państwo Członkowskie zgodnie z ust. 1.”;

- 5) w art. 4 ust. 1 wyrazy „i teletekst” zastępuje się wyrazami: „teletekst i telezakupy”;
- 6) w art. 5 wyrazy „i teletekstu” zastępuje się wyrazami: „teletekstu i telezakupów”;

- 7) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ustęp 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:
„a) utwory pochodzące z Państw Członkowskich.”;
- b) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:
„Stosowanie przepisów lit. b) i c) jest uzależnione od warunku, że utwory pochodzące z Państw Członkowskich nie objęte środkami dyskryminacyjnymi w zainteresowanych państwach trzecich.”;
- c) ustęp 3 otrzymuje brzmienie:
„3. »Utworami w znaczeniu ust. 1 lit. c) są utwory stworzone wyłącznie przez producentów utworzonych w jednym lub kilku Państwach Członkowskich lub w koprodukcji z producentami prowadzącymi działalność w jednym lub kilku państwach trzecich, z którymi Wspólnota zawarła porozumienia odnoszące się do sektora audiowizualnego, jeśli te utwory te zostały w głównej mierze stworzone przy współdziałaniu autorów i pracowników zamieszkałych w jednym lub kilku Państwach Członkowskich.«”;
- d) ustęp 4 otrzymuje oznaczenie ust. 5 oraz dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
„4. »Utwory nie będące utworami europejskimi w rozumieniu ust. 1, wyprodukowane jednak w ramach dwustronnych umów o koprodukcji zawartych między Państwami Członkowskimi i państwami trzecimi, uważane są za utwory europejskie pod warunkiem, że koproducenti wspólnotowi uczestniczą większością w całkowitym koszcie produkcji i produkcja ta nie jest kontrolowana przez jednego lub kilku producentów mających prowadzących działalność poza terytorium Państw Członkowskich.«”;
- e) w nowym ust. 5, wyrazy „ust. 1” zastępuje się wyrazami „ust. 1 i 4”;
- 8) artykuł 7 otrzymuje brzmienie:
„Artykuł 7
Państwa Członkowskie zapewnią, aby podlegające ich kompetencji nadawcy telewizyjni nie wyświetlali dzieł kinematograficznych poza terminami uzgodnionymi z posiadaczami praw.”;
- 9) skreśla się art. 8;
- 10) artykuł 9 otrzymuje brzmienie:
„Artykuł 9
Niniejszy rozdział nie ma zastosowania do transmisji telewizyjnych przeznaczonych dla odbiorców lokalnych i nie należących do sieci krajowej.”;
- 11) tytuł rozdziału IV otrzymuje brzmienie:
„Reklama telewizyjna, sponsorowanie i telezakupy”;

12) artykuł 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Reklama telewizyjna i telezakupy muszą być łatwo rozpoznawalne i jednoznacznie oddzielone od innych części programu środkami optycznymi i/lub akustycznymi.

2. Reklamy i telezakupy nadawane osobno muszą stanowić wyjątek.

3. W reklamach i telezakupach nie mogą być stosowane żadne techniki odwołujące się do podświadomości.

4. Zakazana jest kryptoreklama ukryte telezakupy.”;

13) artykuł 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

1. Reklamy i telezakupy należy emitować między programami. Pod warunkiem spełnienia wymogów wymienionych w ust. 2-5, reklama i telezakupy mogą być nadawane także w trakcie programów, tak by przy uwzględnieniu naturalnych przerw w programie oraz rodzaju i czasu emisji programu, nie ucierpiała na tym ciągłość i wartość programu oraz dobro posiadacza praw do tego programu.

2. W programach złożonych z niezależnych pozycji, programów sportowych lub innych programów o podobnej strukturze, zawierających przerwy, reklamy i telezakupy mogą być nadawane wyłącznie między poszczególnymi pozycjami lub w przerwach.

3. Emisja dzieł audiowizualnych, takich jak filmy fabularne i filmy wyprodukowane dla telewizji (z wyjątkiem seriali, seriali, lekkich programów rozrywkowych i programów dokumentalnych), których czas emisji wynosi ponad 45 minut, przerywana być może tylko jeden raz podczas każdego pełnego okresu 45 minut. Następne przerwy dopuszcza się, jeśli czas emisji takich dzieł wynosi co najmniej 20 minut więcej niż dwa lub więcej okresy pełnych 45 minut.

4. Gdy reklamy i telezakupy emitowane są w trakcie nadawania programów innych niż wymienione w ust. 2, czas między kolejnymi przerwami na reklamy nie może być krótszy niż 20 minut.

5. Reklam i telezakupów nie umieszcza się w żadnych transmisjach z uroczystości religijnych. Wiadomości, magazyny aktualności, programy dokumentalne i religijne oraz programy dla dzieci nie powinny być przerywane reklamami, jeżeli ich czas emisji jest krótszy niż 30 minut. Jeżeli czas emisji programu wynosi co najmniej 30 minut stosuje się przepisy poprzednich ustępów.”;

14) w art. 12 wprowadzające wyrazy otrzymują brzmienie:

„Reklama telewizyjna i telezakupy nie mogą.”;

15) artykuł 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

Zabroniona jest każda forma telewizyjnej reklamy i telezakupów papierosów i innych wyrobów tytoniowych.”;

16) w art. 14 obecny tekst otrzymuje oznaczenie ust. 1 oraz dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Zabronione są telezakupy dotyczące produktów leczniczych, stanowiących przedmiot pozwolenia na dopuszczenie do obrotu w rozumieniu dyrektywy Rady 65/65/EWG z dnia 26 stycznia 1965 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do produktów leczniczych chronionych patentem (*)

(*) Dz.U. 22 z 9.2.1965, str. 369. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 93/39/EWG (Dz.U. L 214 z 24.8.1993, str. 22).”;

17) w art. 15 wyrazy wprowadzające otrzymują brzmienie:

„Telewizyjna reklama i telezakupy napojów alkoholowych muszą odpowiadać następującym kryteriom:”;

18) w art. 16 obecny tekst otrzymuje oznaczenie ust. 1 oraz dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. »Telezakupy spełniają wymagania określone w ust. 1 i, ponadto, nie zachęcają małoletnich do zawierania umów sprzedaży lub najmu towarów i usług.«;”

19) w art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. »Programy telewizyjne nie mogą być sponsorowane przez przedsiębiorstwa, których główna działalność polega na wyrobie lub sprzedaży papierosów i innych wyrobów tytoniowych.«;”

b) ustęp 3 otrzymuje oznaczenie ust. 4 oraz dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Sponsorowanie programów telewizyjnych przez przedsiębiorstwa, których działalność między innymi polega na wytwarzaniu lub sprzedaży produktów leczniczych i metod leczenia, może promować nazwę i wizerunek przedsiębiorstwa, ale nie może promować szczególnych produktów leczniczych i metod leczenia, dostępnych jedynie na podstawie recepty w Państwie Członkowskim, którego kompetencji podlega nadawca telewizyjny.”;

20) artykuł 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

1. Procentowy udział w czasie transmisyjnego przeznaczonego na telezakupy, reklamy i inne formy reklamowania, z wyłączeniem okien eksploatacyjnych, przeznaczonych dla telezakupy w rozumieniu art. 18a nie przekracza 20 % dziennego czasu emisji. Czas transmisyjny reklam nie przekracza 15 % dziennego czasu emisji.

2. Procentowy udział czasu transmisji przeznaczonego na reklamy i telezakupy w czasie jednej godziny zegarowej nie przekracza 20 %.

3. Do celów niniejszego artykułu reklam nie stanowią:

- obwieszczenia rozpowszechniane przez nadawcę telewizyjnego, dotyczące własnych programów i produktów dodatkowych, pochodzących bezpośrednio z tych programów;
- obwieszczenia służb publicznych i apeli charytatywnych rozpowszechnianych nieodpłatnie.”;

21) dodaje się art. 18a w brzmieniu:

„Artykuł 18a

1. Okna eksploatacyjne przeznaczone na telezakupy transmitowane przez kanał nieprzeznaczony wyłącznie na telezakupy mają minimalną nieprzerwaną długość 15 minut.

2. Maksymalna dzienna liczba okien eksploatacyjnych wynosi osiem. Ich całkowity czas trwania nie powinien przekraczać trzech godzin dziennie. Dzięki środkom optycznym i akustycznym powinny one być łatwo rozpoznawalne jako okna eksploatacyjne telezakupów.”;

22) artykuł 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

Rozdziały I, II, IV, V, VI, VIa i VII stosują się *mutatis mutandis* do kanałów przeznaczonych wyłącznie na telezakupy. Na tych kanałach reklama jest dozwolona w dziennych granicach ustanowionych w art. 18 ust. 1. Artykuł 18 ust. 2 nie stosuje się.”;

23) dodaje się art. 19a w brzmieniu:

„Artykuł 19a

Rozdziały I, II, IV, V, VI, VIa i VII stosują się *mutatis mutandis* do kanałów przeznaczonych wyłącznie na autopromocję. Inne formy reklamy na tych kanałach są dozwolone w granicach ustanowionych w art. 18 ust. 1 i 2. Niniejszy przepis jest, w szczególności, objęty przeglądem zgodnie z art. 26.”;

24) artykuł 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

Bez uszczerbku dla art. 3 Państwa Członkowskie mogą ustanawiać, z należyтым uwzględnieniem prawa wspólnotowego, warunki inne od ustanowionych w art. 11 ust. 2-5 i w art. 18 i 18a, dla transmisji przeznaczonych wyłącznie na terytorium krajowe i które nie mogą być odbierane przez widownię, bezpośrednio lub pośrednio, w jednym lub większej liczbie Państw Członkowskich.”;

25) skreśla się art. 21.

26) tytuł rozdziału V otrzymuje brzmienie:

„Ochrona małoletnich i porządku publicznego”;

27) artykuł 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie podejmują stosowne środki w celu zagwarantowania, by transmisje nadawców telewizyjnych podlegających ich kompetencji nie zawierały jakichkolwiek programów mogących poważnie zaszkodzić rozwojowi fizycznemu, umysłowemu lub moralnemu małoletnich, w szczególności programów zawierających pornografię lub nieuzasadnioną przemoc.

2. Środki przewidziane w ust. 1 rozciągają się również na inne programy, które mogą zaszkodzić rozwojowi fizycznemu, umysłowemu lub moralnemu małoletnich, chyba że zapewnia się, poprzez wybór godzin emisji lub za pomocą jakichkolwiek środków technicznych, że małoletni znajdujący się w zasięgu transmisji nie mogą w normalny sposób oglądać ani słuchać tych emisji.

3. Ponadto, jeżeli takie programy są transmitowane w sposób niekodowany, Państwa Członkowskie zapewniają, aby były poprzedzane akustycznym ostrzeżeniem, lub aby były rozpoznawane na skutek obecności oznaczenia wizualnego w trakcie ich trwania.”;

28) dodaje się art. 22a w brzmieniu:

„Artykuł 22a

Państwa Członkowskie zapewniają, aby transmisje nie zawierały żadnych zachęt do nienawiści ze względu na rasę, płeć, religię lub narodowość.”;

29) dodaje się art. 22b w brzmieniu:

„Artykuł 22b

1. W sprawozdaniu, przewidzianym w art. 18, Komisja zwraca szczególną uwagę na stosowanie niniejszego rozdziału.

2. W terminie jednego roku od opublikowania niniejszej dyrektywy Komisja przeprowadzi, w porozumieniu z właściwymi organami Państw Członkowskich, wyjaśnienia dotyczące możliwych korzyści i niedogodności dalszych środków

mających na celu ułatwienie sprawowania przez rodziców lub opiekunów kontroli nad programami, które mogą oglądać małoletni. W badaniach tych rozważy między innymi celowość:

- zobowiązania do wyposażenia nowych odbiorników telewizyjnych w urządzenie techniczne pozwalające rodzicom i opiekunom na niedopuszczanie niektórych programów,
- ustalenia odpowiednich systemów klasyfikacji,
- zachęcania do prowadzenia polityki telewizji rodzinnej i innych środków edukacyjnych i uświadamiających,
- uwzględniania doświadczenia zdobytego w tej dziedzinie w Europie i w innych miejscach, jak również poglądów zainteresowanych stron, takich jak nadawcy telewizyjni, producenci, pedagodzy, specjaliści do spraw mediów i odpowiednie stowarzyszenia.”;

30) artykuł 23 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Bez uszczerbku dla innych przepisów przyjętych przez Państwa Członkowskie w dziedzinie prawa cywilnego, administracyjnego lub karnego, każda osoba fizyczna lub prawna, niezależnie od przynależności państwowej, której uzasadnione interesy, w szczególności reputację i dobre imię, zostały naruszone w wyniku przedstawienia nieprawdziwych faktów w telewizyjnym programie, musi mieć możliwość skorzystania z prawa do odpowiedzi lub z równoważnych środków. Państwa Członkowskie zapewniają, aby faktyczne wykonanie prawa do odpowiedzi lub do równoważnych środków nie było skrzepowane narzuceniem nieuzasadnionych terminów lub warunków. Odpowiedź jest emitowana w rozsądnym terminie po uzasadnieniu wniosku, w chwili i w sposób odpowiadający transmisji, do której odnosi się wniosek.”;

31) po art. 23 dodaje się nowy rozdział VIa w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ VIa

Komitet kontaktowy

Artykuł 23a

1. Przy Komisji ustanawia się komitet kontaktowy. Komitet złożony jest z przedstawicieli właściwych organów Państw Członkowskich. Przewodniczy mu przedstawiciel Komisji i zbiera się on z jego inicjatywy lub na wniosek delegacji Państwa Członkowskiego.

2. Zadaniem Komitetu są:

- a) ułatwianie skutecznego wykonania niniejszej dyrektywy poprzez organizowanie regularnych konsultacji w sprawie wszelkich praktycznych problemów wynikających z

jej stosowania, w szczególności stosowania art. 2, a także dotyczących innych spraw, w odniesieniu do których wymianę poglądów uznaje się za użyteczną;

- b) wydawanie opinii z własnej inicjatywy lub na wniosek Komisji w sprawie stosowania przez Państwa Członkowskie przepisów niniejszej dyrektywy;
- c) bycie forum wymiany poglądów na tematy, które Państwa Członkowskie powinny podejmować w swych sprawozdaniach składanych na mocy art. 4 ust. 3, dotyczących zastosowanej metodologii, zakresu uprawnień do prowadzenia niezależnych badań określonych w art. 25a, oceny dotyczących ich ofert i samych badań;
- d) dyskutowanie o wynikach regularnych konsultacji, jakie Komisja prowadzi z przedstawicielami organizacji zajmujących się transmisją, producentów, konsumentów, wytwórców, świadczących usługi, związków zawodowych i społeczności artystycznej;
- e) ułatwianie wymiany informacji między Państwami Członkowskimi a Komisją na temat sytuacji i rozwoju działań regulacyjnych w dziedzinie usług transmisji telewizyjnej, z uwzględnieniem wspólnotowej polityki audiowizualnej, a także odpowiedniego rozwoju w dziedzinie technicznej;
- f) badanie wszelkiego rozwoju następującego w tym sektorze, dla którego użyteczna byłaby wymiana poglądów.”;

32) dodaje się art. 25a w brzmieniu:

„Artykuł 25a

Kolejny przegląd przewidziany w art. 4 ust. 4 ma miejsce się przed dniem 30 czerwca 2002 r. Uwzględni on niezależne badania dotyczące wpływu danych środków na szczeblu wspólnotowym i krajowym.”;

33) artykuł 26 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 26

Najpóźniej dnia 31 grudnia 2000 r., a następnie co dwa lata, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszej dyrektywy, ze zmianami i, w razie potrzeby, wysunie kolejne wnioski w celu jej dostosowania do rozwoju w dziedzinie transmisji telewizyjnych, w szczególności w świetle rozwoju najnowszych technologii.”.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 30 grudnia 1998 r. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wymienione środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 30 czerwca 1997 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. M. GIL-ROBLES

Przewodniczący

W imieniu Rady

A. NUIS

Przewodniczący